

BISERICA „BUNA VESTIRE”

Coca Coralia Drăgan

Situată pe Strada Română la nr. 71, în municipiul Galați, Biserica „Buna Vestire” este unul dintre cele mai vechi lăcașuri de cult ale Galațiului, având o importanță istorică ce derivă mai ales din lucrarea slujitoare a vrednicilor păstori de suflete din trecutul ei până astăzi, așa cum a afirmat însuși Înaltpreasfințitul Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos, la una dintre predicile ținute cu ocazia hramului bisericii:

„Biserica Buna Vestire este una dintre cele mai vechi biserici ale municipiului Galați, cu un trecut la fel de important, precum prezentul ei. În anul închinat de Sfânta noastră Biserică realităților parohiei și permanenței păstorilor importanți de suflete, vedem în această biserică o școală: o școală de istorie, o școală de credință, dar și o școală de românism, pentru că nu întâmplător biserica aceasta este construită pe Strada Română!”

Ridicată între anii 1857-1859, în timpul domniei lui Alexandru-Ioan Cuza, în imediata vecinătate a unui han, fiind construită din cărămidă, dar fără a avea un schelet metalic, care să susțină zidirea, biserica a suferit de-a lungul timpului mari avarii, atât din cauza capriciilor vremii dar și a cutremurelor care erau pe punctul de a o aduce, la un moment dat, la starea să se vorbească despre aceasta la trecut.

Cu privire la anul debutului construcției sale, sunt mai multe variante, una dintre acestea ne vorbește de anul 1856, alta de 1857, iar o altă variantă, așa cum este trecută și în pisania lăcașului de cult, este anul 1858.

Aflu de pe internet că, „odinioară, în vremea când acest sfânt locaș se ridica de către comunitatea creștinilor de aici, această parte a orașului era plină de grădini, măturie grăitoare în acest sens fiind strada Mihai Eminescu, fostă Grădinarilor”.

Sinodicul Bisericii consemnează că ridicarea acesteia s-a făcut pe la 1857, terenul fiind donația unui creștin pe nume Fotie, care a oferit și cea mai însemnată contribuție financiară pentru construcție și, așa cum am mai spus, în vecinătatea acesteia se afla un han care astăzi, însă, nu mai există, în schimb ridicându-se vile impunătoare, care au luat locul grădinilor și caselor modeste de altădată.

Tot în sinodicul bisericii, părintele

Simeon Vârgolici a precizat că hanul din apropierea bisericii era cel în care Domnul Unirii Mici - Alexandru Ioan Cuza - l-a prins pe negustorul necinstit cu „ocaia mică”.

M-am deplasat personal la Biserica „Buna Vestire”, „bântuind” printre străzi și străduțe care mai de care mai întortocheate, pentru a afla mai multe date despre istoricul acesteia, dar din nefericire nu am aflat nici o monografie cu privire la aceasta și nici pe părintele paroh Cătălin Titi Opea nu l-am întâlnit, așa că m-am mulțumit cu informațiile scurte aflate în pisania de la 1 august 1974.

Și așa cum am spus mai sus, în pisanie scrie că sfântul lăcaș a fost construit în anul 1858 și că, de-a lungul anilor a suferit mai multe reparații, respectiv în anii 1908, 1942, 1946 și 1968, iar în anul 1974 biserica a fost pictată din nou, în frescă, construindu-se tot la acea dată și 51 de strane din stejar.

Aflu tot din pisania așezată în pridvorul bisericii, deasupra ușii de la intrarea în biserică propriu-zisă, că pictura a fost făcută de pictorul Gheorghe Răducanu din București, lucru de altfel aflat și din discuția cu dascălul bisericii.

Dar lucrările serioase de restaurare ale Bisericii „Buna Vestire” au demarat prin anul 2008, când a fost consolidată temelia, prin adăugarea unui schelet metalic la exterior, plus trei centuri de rezistență pentru siguranța sfântului lăcaș, după care a urmat curățarea și refacerea întregilor icoane înnegrite de fumul lumânărilor de-a lungul timpului.

La momentul la care scriu, bisericii i se restaurează catapeteasma, peretele despărțitor între altar și naos, pe care sunt amplasate mai multe icoane. Mai exact, iconostasul etajat este acum în refacere, așa cum se poate observa și din fotografiile atașate.

Îndreptându-mă spre ieșire, după ce am immortalizat pe telefonul meu picturile din icoanele și de pe pereții bisericii, am mai făcut o ultimă fotografie din exteriorul acesteia și am avut parcă, imaginea corabiei plutitoare cu acel „catarg” al clopotniței și cupolelor nu prea înalte, care se asociază cu pânzele umflate de vântul „turbat” al timpului și care au zbuguiat-o pe valurile nemiloase ale veacurilor, dar care, iată, este triumfătoare, stă dreaptă și semeață, chiar dacă nu este și impunătoare prin mărime și opulență.

„BISERICA ORTODOXĂ ESTE O BUCURIE A TUTUROR DE TOȚI” - Dumitru Stăniloae

